

RIAN SEVENHUIJSEN

Tussen angst en verlangen

1.

Tess

Ken je dat gevoel, dat je je eigen hart kunt horen omdat het veel te snel slaat? Dat de wereld alleen nog maar lijkt te bestaan uit jou en de dingen die zich op maximaal een meter afstand bevinden? De laatste keer dat ik me zo voelde, was toen ik ja zei tegen Millefeuille. Of, beter gezegd: tegen de onderste verdieping van het smalle pand in de Jordaan, waarin ik mijn boekwinkel wilde beginnen. De middag waarop ik het contract met de exorbitant hoge huurprijs en borg ondertekende, verstond ik geen woord meer van wat de makelaar tegen me zei. Ik zag alleen het papier met het chique logo en de stippeltjes waarop ik mijn naam moest invullen. De pen tussen mijn vingers leek twee kilo te wegen. Alsof alles in me wilde dat ik het niet zou doen, dat ik het risico niet mocht nemen, dat ik het me niet kon veroorloven – ook al was dat wel zo.

Met mijn ogen dicht had ik de handtekening gezet en mezelf gedwongen terug te denken aan het moment waarop ik met Puck in de buikdrager voor de etalage had gestaan. Elk weldenkend mens was waarschijnlijk weggerend bij het zien van de doorgebogen balken aan het plafond en de krakkemikkige trap naar de eerste verdieping. Ik niet. Ik zag wanden vol boeken, een knusse zithoek, de kassa in de ene hoek en een kleine koffiobar met leestafel in de andere. Achterin, waar de zon door het dak leek te komen, een serre, waar ik 's avonds met Puck zou kunnen zitten om haar voor te lezen.

Vijf jaar later was dat precies wat ik deed. Omdat de verbouwing al mijn geld opslokte, moest de serre wachten, maar vorig jaar vierden we het jubileum van Millefeuille met de opening van de mooiste leesplek ooit. Dezelfde avond vertelde ik Puck daar het verhaal van Superjuffie, de lerares die met dieren kan praten wanneer ze een krijtje eet. Dezelfde nacht zoende ik er Ben voor het eerst. Ik hou van alles in mijn winkel, maar van de serre het allermeest.

Toch wil ik er nu liever niet naartoe. De laatste klant is een halfuur geleden het zomerzonnetje in gestapt, ik heb nog wat bestellingen verwerkt en het is tijd voor een glas wijn met mijn vriendje en een knuffel van mijn dochter. Hun stemmen dwarrelen vrolijk naar me toe en toch kost het me moeite om mijn ene voet voor de andere te zetten. Alsof de envelop die ik in mijn handen houd mijn hele leven in slow motion zet.

Als Ben ontdekt dat ik al sinds januari weet dat ik deze zomer niet in Amsterdam kan zijn, dat het geplande feestje voor het zesjarig bestaan van Millefeuille zonder Puck en mij plaats gaat vinden en dat ik er ook niet ben als zijn ouders vanuit Portugal een paar weken op bezoek komen, zou het maar zo kunnen dat hij op de pauzeknop drukt. Tenminste, daar ben ik zo bang voor dat ik die envelop dus al die tijd verborgen heb gehouden. Tot nu, want toen Pucks juf me vanmiddag ‘een fijne vakantie en tot over een weekje’ nariëp, bleek het zomaar ineens toch halverwege juni te zijn en daarmee is de datum, die op de bijgevoegde tickets staat, ineens over twee dagen. Mijn struisvogelbenadering heeft veel te lang geduurd.

Voetje voor voetje schuifel ik verder. Het enige geluid in de ruimte komt van Bens stem. Hij klinkt alsof hij tien koppen koffie opheeft, wat waarschijnlijk betekent dat hij Puck aan het voorlezen is. Ze zitten met hun ruggen naar me toe op de Franse bistrostoeltjes. Boven hen bloeien de allerlaatste bloemetjes van de blauwereggen en de zon schijnt nog zo krachtig door het glazen dak dat er direct zweetpareltjes op mijn voorhoofd verschijnen. Alhoewel dat ook

kan komen doordat de spanning die ik vanbinnen voel, zich begint uit te breiden. Van mijn buik naar mijn benen, naar mijn handen. Ze trillen ervan.

Mijn kleine meid zit op Bens knie, mijn vriendje heeft een oranje prentenboek in zijn hand. Zelfs zonder zijn gezicht met de altijd vriendelijke ogen te zien, weet ik dat hij glimlacht. Het plezier klinkt door in zijn stem en is zichtbaar in zijn bewegingen. Puck hupst enthousiast op en neer. Haar blonde krullenbos danst wild mee. Dat is het enige wat ze van mij heeft, die gouden lokken met de amberkleurige strengtjes erdoorheen. Een prachtig contrast met haar olijfkleurige huid en de donkere ogen, waarmee ze iedereen even heel goed in zich opneemt voordat ze aan haar charmeoffensief begint. Ze doet het niet expres, ze is gewoon zo vrolijk dat iedereen haar direct wil knuffelen

Ik doe het wel bewust, ervoor zorgen dat mensen zich gelukkig voelen – alhoewel ze me zelden zomaar knuffelen. Het is mijn deal met het universum. Iets waar ik vanavond ook niet aan wil denken. In plaats daarvan focus ik me opnieuw op de stemmen van Ben en Puck. ‘Ik heb ook een Gorgel, Ben,’ roept die laatste. ‘Gisteren deden we tikkertje op school en toen duwde Lara me te hard en was ik gevallen en vanochtend zat er al een korstje op.’ Ze trekt demonstratief haar mouw omhoog om het te laten zien. ‘Dat doen Gorgels, toch?’

Ben knikt. ‘Alleen bij kinderen,’ zegt hij en hij citeert Jochem Myjer: “Kinderen zijn heel bijzondere mensen. Ze kunnen of-niet-of-wel een vader en een moeder hebben. En of-niet-of-wel zusjes of broertjes. Maar ze hebben allemaal een Gorgel!”

Het is even stil. Ik zie Bens schouders verstrakken en merk dat ik mijn adem inhoud. Dit was misschien niet de meest handige opmerking. En ja hoor, daar komt mijn meisje al. ‘Heb ik dan of-niet-of-wel een vader, Ben?’ vraagt ze zachtjes. Ze kruipt dichtertegen hem aan en legt een handje op zijn schouder.

De envelop in mijn hand voelt veel zwaarder dan hij in werke-

lijkheid is. Kon ik maar nee zeggen. Dat zou zo veel beter zijn voor mezelf. Voor mijn relatie met Ben. Maar juist deze vraag van Puck, van wie ik het allermeeft houd, bevestigt dat ik ja moet zeggen. Ik zie hoe Ben zich dichter naar haar toe buigt en iets in haar oor fluistert. Gelukkig glimlacht ze.

Ondanks de warmte kruipt er een rilling langs mijn rug en met een zucht blaas ik mijn adem uit. Twee hoofden draaien zich naar me toe en Ben beweegt zich zo dat hij zijn vrije hand naar me uit kan strekken. ‘Hey lieverd, ben je klaar? Puck en ik kunnen ons niet langer beheersen.’ Hij knikt naar het stalen tafeltje dat voor hen staat. Net kon ik het nog niet zien, maar nu hij naar me toe is gedraaid, ontdek ik twee tasje van Pasta e Basta, de briljante Italiaan in de Nieuwe Spiegelstraat. Volgens mij kun je daar niet eens afhalen. Hoe heeft Ben dat voor elkaar gekregen? ‘Om te vieren dat het bijna zomer is,’ zegt hij. Er fonkelt iets in zijn ogen.

Mijn blik gaat van de bordjes die Ben al heeft klaargezet, naar de fles prosecco ernaast en terug naar hem en Puck. Ze lachen stralend. Pucks handen liggen inmiddels allebei om Bens nek. Als je door de uiterlijke verschillen heen kijkt, zou je denken dat hij haar vader is, zo goed hebben ze het sinds hij haar – en mijn – hart stal, door een boek voor haar te kopen om indruk op mij te maken. Godzijdank is die kleine haar vraag van net vergeten.

Ik alleen niet. Met één beweging breng ik mijn hand met de envelop achter mijn rug. Met een volgende duw ik hem tussen het eerste het beste boek dat in mijn buurt ligt. Vanavond. Vanavond ga ik met Ben praten. Dit is niet het moment voor een gesprek dat nooit goed kan uitpakken.

Helaas voor mij heb ik het tussen de pas verschenen hertelling van *Pride and Prejudice* gestopt. De prachtige cover laat mijn hart direct een slagje sneller slaan, waardoor ik te lang naar het boek blijf kijken en het nog bijna beetpak ook. Wat doet het eigenlijk bij de kast met thrillers?

‘Ga jij alvast een tasje openmaken?’ hoor ik Ben tegen Puck zeggen. Wat volgt is het geluid van voetjes op de houten vloer en van een man die opstaat. Achter me slaat Ben zijn armen om me heen en hij drukt een kus in mijn nek. Dan reikt hij langs me heen naar het boek. ‘Jij hebt echt een radar voor Jane Austen, hè?’ zegt hij warm en hij legt het in mijn handen. ‘Ik had het uit een van de dozen getrokken en wilde het je vanavond geven, maar ik werd een beetje afgeleid door iemand die per se wilde weten hoe ze kan leren om haar Gorgel te zien.’

Hij draait me om zodat we samen naar Puck kijken, die heel voorzichtig bakjes aan het uitstallen is. ‘Heerlijk kind,’ mompelt hij.

Ik voel een nog grotere steek in mijn maag en leg het boek weer aan de kant. Dat Ben niet heeft gezien dat ik de envelop erin heb gestoken of denkt dat het iets is wat bij het boek hoort, is een gods-geschenk. Ik ga geen enkel risico meer lopen. ‘Dat ziet er heerlijk uit,’ roep ik naar Puck. ‘Ik kom je helpen.’ Ik zet een stap in haar richting.

‘Niet zo snel.’ Tot mijn grote schrik pakt Ben de hertelling alweer. ‘Hij is echt voor jou. Betaald en gesigneerd.’

Gesigneerd? Snel sla ik de eerste bladzijde om. Daar prijkt echter niet het handschrift van Lisette Jonkman, die de roman heeft vertaald. ‘Ik weet dat het nog een weekje duurt voordat we een jaar bij elkaar zijn en ik wilde je eigenlijk dan verrassen, maar ik kon niet langer wachten. Bovendien ga ik ervan uit dat we over een week nog wel samen zijn.’ Hij knipoogt en haalt een hand door zijn korte donkere haar. Dat uit die beweging toch een beetje onzekerheid spreekt, laat me bijna gillen. Dit is zo mooi, zo precies wat ik wil en ik sta op het punt om het allemaal kapot te maken.

‘Lees nou,’ dringt Ben aan.

Mijn lip trilt wanneer ik zijn woorden in me opneem. Boven aan de titelpagina heeft hij mijn favoriete citaat uit de verfilming met Kiera Knightley en Matthew Macfadyen geschreven: *You have bewitched me, body and soul, and I love you*. Boven de ‘you’ heeft

hij een 2 in het kwadraat gezet. Twee keer.

‘Heb ik dan of-niet-of-wel een vader?’ hoor ik Puck in mijn hoofd opnieuw vragen en het kost me de grootste moeite om de opkomende tranen weg te slikken. Ik sla mijn armen om Ben heen en zoen hem intenser dan ik ooit heb gedaan. ‘Dank je wel,’ fluister ik daarna. ‘Dat je niet alleen mij... Dat je Puck ook...’ De woorden willen niet meer komen. Ik vind hem zo lief, zo vreselijk lief. Ik zoen hem nog een keer. Vanavond ga ik met hem praten. Als ik het goed uitleg, begrijpt hij het vast.

Dat ik Lisette Jonkmans boek nog steeds vastheb, vergeet ik even. Het glijdt met een bonk uit mijn hand op de planken. De wereld staat stil. Of nee, ik sta stil. Ik kan alleen nog toeschouwen, terwijl de envelop uit het boek floept, de tickets eruit schuiven en Puck vergeet dat ze restaurantje aan het spelen is en op ons af komt rennen. Voordat ik iets kan doen, trekt ze ook het andere stuk papier uit de envelop. Haar mond verandert in een perfecte ‘o’ als ze de bloemetjes en de kalligrafieletters ziet.

Ik sta nog steeds verstijfd als Ben zich door zijn knieën laat zakken om op gelijke hoogte te komen, de tekst in zich opneemt, weer omhoogkomt en een korte knik in de richting van de winkel geeft. ‘Maak jij de tafel verder mooi, Puck?’ zegt hij. ‘Ik moet even iets met je moeder bespreken.’ Hij doet overduidelijk zijn best om net zo aardig te praten als anders, maar de ondertoon is koel.

Dat merkt Puck ook. Ze trekt aan mijn rok. ‘Mama?’

Ik forceer een glimlach. ‘Ik ben zo terug. Je wilt ons toch niet zien zoenen?’ Het is het beste wat ik kan bedenken. Alles wat met kussende mensen te maken heeft, is sinds een paar weken ‘ieuw’. Dat zoenen waarschijnlijk het laatste is wat we gaan doen, hoeft ze niet mee te krijgen.

‘Okidoki,’ zegt ze wijs en ze huppelt alweer naar de tasjes van het Italiaanse restaurant.

Ben is naar de voordeur gelopen. Tot mijn schrik heeft hij die in

de tussentijd van het slot gehaald. Hij wappert met de envelop, de uitnodiging en de tickets alsof hij zichzelf koelte toe moet wuiven en duwt ze vervolgens naar me toe. Dat het verder stil blijft en zijn ogen steeds donkerder kleuren zorgt ervoor dat de knoop in mijn maag nog veel strakker gaat zitten. ‘Hij is Pucks vader,’ breng ik uit.

‘Overmorgen?’ Ben klinkt akelig kalm.

‘Ik moet wel.’

‘Je moet wel,’ herhaalt hij.

‘Ben, alsjeblieft.’ Ik probeer mijn andere hand op zijn arm te leggen, maar hij zet een stap naar achteren. ‘Het spijt me dat ik het niet eerder heb gezegd. Ik bedoel, natuurlijk is het veel te laat nu.’

Hij lacht schamper. ‘Inderdaad, veel te laat om nog een extra ticket te regelen.’

Ik laat de papieren bijna weer uit mijn hand vallen. Nu van verbazing. ‘Jij vliegt niet eens.’ Het is de minst relevante opmerking die ik kan maken. Toch floept hij zo mijn mond uit. Ben haat vliegen. De wereld verkennen staat niet op zijn verlanglijst. Been there done that is zijn motto en hoe ik ook heb geprobeerd om erachter te komen wat hij daar nou precies mee bedoelt, het is me niet gelukt. Voordat Puck in mijn leven kwam, reisde ik de hele wereld over en ik heb altijd gedacht dat ik dat ooit weer zou gaan doen – in elk geval in de zomervakanties en bij voorkeur met een reisgenoot die me net zo’n kriebel in mijn buik zou geven als Mr. Darcy. Dat Ben die hoop de grond in boorde, is iets wat ik nog steeds niet helemaal heb verwerkt. En nu wil hij een extra ticket?

‘Klopt,’ bevestigt hij. ‘Maar als ik dit eerder had geweten, had ik het misschien geprobeerd.’ Er glijdt een schaduw over zijn gezicht. ‘Tenzij dat natuurlijk niet je bedoeling was.’

Hij is gekwetst. Natuurlijk is hij dat. Zijn hand gaat opnieuw door zijn haar en hij staart even naar buiten, waar de zon het water in de gracht laat glinsteren. ‘Ik had me deze avond anders voorgesteld.’

‘Het spijt me,’ zeg ik zachtjes. ‘David is Pucks vader en hij wil

haar leren kennen. Hij en zijn familie. Ik kan niet nog een keer nee zeggen. Dat was met de kerst al zo lastig.' Ben heeft geen idee hoe vaak David in de week voorafgaand aan de kerstvakantie heeft gebeld. Pas toen ik erin toestemde om naar de bruiloft van zijn zus te komen, hield hij op. Wist ik veel dat dat feest een week zou duren en dat het hoogtepunt tegelijk met het zesjarig bestaan van Millefeuille zou vallen? 'Ik mag Puck niet bij hem weghouden, hoe ongelukkig het ook uitkomt.'

'Ongelukkig? Dat is het understatement van de eeuw.' Zijn kaak trekt strak. 'Het gaat me niet alleen om mij, of om de komst van mijn ouders, echt niet. Het gaat mij erom dat je alles opzijzet voor iemand die je faliekant in de steek heeft gelaten en dat je het voor mij verborgen houdt totdat er niets meer aan te doen is. Wat maakt dat van mij? Je sidekick?' Er verschijnt een diepe frons tussen zijn wenkbrauwen.

Ben is een ster in het ontleden van boeken. De reis van de held, de drie aktes van Shakespeare, hij weet er alles over. Bij elk personage in elk boek rust hij niet voor hij heeft geanalyseerd wat diens rol in het geheel is. Hij maakt zijn leerlingen er helemaal gek mee. Toch is hij allesbehalve mijn assistent of begeleider.

'Jij bent mijn love-interest,' zeg ik onmiddellijk, in de hoop de sfeer een beetje luchtiger te maken. Hij is zoveel meer dan dat, maar ik hoop dat dit woord weer een glimlach om zijn lippen laat verschijnen.

Hij reageert niet. Zijn aandacht verschuift opnieuw naar buiten.

'Ik moet dit keer echt ja zeggen,' probeer ik nog een keer.

Zijn hand gaat naar de deurklink, zijn blik naar mij. Uit zijn hele houding spreekt dat hij niet weg wil, niet echt, maar ook niet kan blijven. Het vervelende is dat ik het nog begrijp ook. Ik loop niet voor niets al maanden met die envelop te zeulen in de hoop dat er een onverwachte oplossing zou komen.

'Dan zeg je ook ja tegen de consequenties.' Ben duwt de deur

naar buiten toe open en stapt langs me heen de zwoele avondlucht in. Juni is warm dit jaar.

Ik stel me zo voor dat de leerling die hij vorige week de klas uit stuurde, zich zo moet hebben gevoeld als ik nu. Ben heeft er een hekel aan om kinderen op die manier te bestraffen. Hij doet het alleen in noodgevallen, als een leerling het echt te bont heeft gemaakt.

Alleen is hij degene die naar zijn fiets loopt, die van het slot haalt en zonder nog om te kijken wegtrapt. Dat maakt het allemaal nog veel en veel erger.

2.

Ben

Het schemert als ik mijn fiets in de stalling kwak die ik met mijn bovenbuurman deel. Mijn speciaal voor de gelegenheid aangetrokken overhemd plakt aan mijn lijf, zo hard ben ik naar mijn appartement in de Indische Buurt geracet. Ik rol mijn mouwen op en duw mijn fiets nog iets verder naar binnen. Het stuur klapt om en mijn bel valt rinkelend op de grond. Een vrolijk geluid dat sterk in contrast staat met mijn stemming. Die is sinds de confrontatie met Tess beneden alle peil.

Ik raap de bel op en schroef deze weer op het stuur. Deze avond had er zo anders uit moeten zien. Met waarschijnlijk nog wat meer Gorgel-avonturen, prosecco en voortreffelijk eten van Pasta e Basta. Op andere Italiaanse invloeden had ik niet gerekend.

David.

Had die gast niet gewoon in Zuid-Europa kunnen blijven? Wat voor man ben je als je je kind in de steek laat, om na zes jaar weer op te duiken en het te claimen? Want dat doet hij. Eerst met kerst, nu weer. Godzijdank bedacht Tess toen dat ze liever kennis wilde maken met mijn ouders, in plaats van met die van hem. Waarom ze nu toch gehoor gaat geven aan zijn verzoek en dat ook nog al die tijd voor me heeft verzwegen, is me een raadsel. Bovendien gaat het hier om een freaking bruiloft. Die een week duurt. De week waarin we een jaar samen zijn, waarin haar winkel, haar alles, zes

jaar bestaat en waarin ik haar eindelijk wilde vertellen dat ik van haar houd. Goed, dat laatste heb ik geheimgehouden. Het is wel de reden dat mijn ouders erop stonden langs te komen. Die zijn nog niet vergeten wat er gebeurde toen ik dat de vorige keer tegen een vrouw zei – hoe vaak ik ook heb geprobeerd uit te leggen dat ik geen klein kind meer ben, maar een man van bijna dertig en dat er in vijf jaar veel kan veranderen. Alhoewel de gedachte aan in het vliegtuig stappen me net volledig de adem benam. Sommige herinneringen laten zich niet zo makkelijk verdringen.

‘Ik weet zeker dat we over een week nog samen zijn.’ De woorden die ik een paar uur geleden uitsprak, galmen door mijn kop. Van ergens uit de donkerte komen geluiden en beelden terug. *Eating is an extreme act of love*, hoor ik iemand ergens heel ver weg zeggen. Als antwoord komt er een zachte giechel die ik liefhad. Ik ben opnieuw op het terras aan het water, mijn banksaldo zo vol spaargeld dat ik me het sterrenrestaurant kan veroorloven. Wat ik ga doen, doe je immers maar één keer.

Woest schud ik mijn hoofd, voordat het haar ook nog in beeld brengt en deze avond helemaal desastreus eindigt. Ik draai mijn sleutel om in het slot en stamp de trap naar de eerste verdieping op. Dat drukt de herinneringen weer terug naar waar ze horen. Totdat ik me realiseer dat ik zoveel kabaal maak, dat ik mijn buurman er waarschijnlijk mee stoort. Als hij net midden in een compositie zit, is een bonkend geluid het laatste wat hij kan gebruiken.

Halverwege de trap sta ik stil. Het dreunen houdt alleen niet op. Sterker nog, met elke stap die ik zet, komt er meer herrie op me af. De trap trilt ervan. Als ik bij mijn deur ben, komt Hugo net de trap af lopen. Ik vraag me zoals altijd af of de man wel eet. We zien elkaar niet vaak, maar hij lijkt elke keer dunner en langer. Een beetje zoals ik me de vader van het meisje uit *The fault in our stars* voorstel, de roman van John Green die ik dit jaar met mijn examenklas heb gelezen.

Mijn bovenbuurman kijkt gekweld. Een uitdrukking die verandert in verbazing zodra hij mij ziet. Zijn blik gaat naar de uitpuilende rugtas, die ik over mijn schouder heb geslagen. De conciërge had het liefst dat alles wat niet op school hoefde te blijven alvast mee naar huis ging, ook al begint de zomervakantie pas over een paar weken, waardoor er zelfs een klimopplantje uit mijn tas steekt dat ik de afgelopen drie jaar krampachtig in leven heb proberen te houden. Een uit de hand gelopen weddenschap met mezelf, nadat ik in een van de magazines van mijn moeder las dat voor iets zorgen, wat het ook was, de beste remedie was om weer vertrouwen te krijgen in je capaciteiten tot liefhebben. Gigantische onzin natuurlijk. Toch kreeg ik het niet voor elkaar om het ene takje met de tien blaadjes vanmiddag in de prullenbak te gooien.

Hugo trekt zijn linker wenkbrauw een millimeter omhoog. ‘Als jij net binnenkomt, hoe is het dan mogelijk dat er uit jouw woning zo’n – hij zoekt even naar woorden – ‘verschrikkelijk lawaai komt?’

Voor iemand die klassieke muziek componeert moet Twenty One Pilots de hel op aarde zijn. ‘Geen idee,’ mompel ik stomverbaasd.

‘Interessant,’ reageert Hugo. ‘Kan het wel uit? Ik was nog aan het werk.’

Werk!

Alsof dat het codewoord is, begrijp ik ineens waarom *My Blood* door de ruimte schalt.

Kit!

Ik had mijn appartement vanavond aan mijn collega slash goede vriendin uitgeleend, omdat ik ervan uitging dat ik bij Tess zou slapen en Kit met haar nieuwe vriendje op pad wilde, maar juist nog niet bij hem wilde slapen. Ik sla mezelf voor mijn hoofd. ‘Sorry, Huug, ik weet niet wat er met deze dag is. Niets lijkt te gaan zoals de bedoeling was. Ik regel het voor je. Geef me even.’

Hugo knijpt zijn ogen een stukje samen bij het horen van de afkorting van zijn naam. Ik heb vaak het idee dat hij wel hele ge-

sprekken met zichzelf voert, maar de communicatie met anderen te lastig vindt. Of zonde van zijn tijd. Als bovenbuurman is hij hoe dan ook perfect. Met zijn virtuoze pianospel dat vaak tot laat in de nacht doorgaat, heb ik geen enkele moeite en verder is hij de rust zelve.

Ik gooi mijn voordeur met een zwaai open en ruik iets zoets en kruidigs tegelijk. Mijn maag begint te rommelen. In een flits zie ik Puck de hapjes weer uitstallen en voel ik Tess' lippen op die van mij. Ik duw het beeld onmiddellijk naar achteren in mijn hoofd, bij de rest van alle zoi waar ik niet mee wil dealen. Eerst Kit vinden. Ze zal haar vriendje toch niet hier hebben uitgenodigd? Dat was nou ook weer niet de bedoeling. Dat ze bang was dat er geen trein meer terug naar Utrecht zou gaan als haar date voorbij was, begreep ik wel. Hier met hem eten gaat me een stap te ver. Aan de andere kant: als hij hier is, waarom staat de muziek dan zo idioot hard? 'Kit!' roep ik. 'Kitty, hallohoo!'

Hugo stapt met me mee naar binnen. Kennelijk vertrouwt hij het niet helemaal.

Er is niemand in mijn woonkamer. Op mijn turquoise vloerkleed ligt een dik boek en Kit heeft de perzikoranje plaid die Tess zo graag om zichzelf heen slaat als ze aan het lezen is, van de grote stoel naar mijn donkerbruine leren bank verplaatst. Daar ligt ook haar tas. Ze is er dus. De vraag is alleen waar. Om er direct vanaf te zijn, werp ik als tweede een blik in mijn slaapkamer. Die is godzijdank ook leeg. De klamboe die boven mijn tweepersoonsbed hangt, is opengeschoven en er hangt een roze jurkje aan mijn kledingkast, met een knalrood kanten slipje erbij aan de hanger.

Achter me hoor ik iets wat het midden houdt tussen een kuch en iemand die naar adem snakt. Dat Hugo me als een schaduw volgde, was ik even vergeten. Ik trek snel de deur dicht en loop door het gangetje achter mijn woonkamer naar de keuken. Wat ik daar aantref, laat mij naar adem happen.

Kit staat in een minuscule jeansshortje en een geel topje wild te bewegen op de muziek. Haar armen gaan alle kanten uit. Haar ogen zijn gesloten. Precies wanneer ik met Hugo om de hoek stap, begint ze te zingen. *My Blood* is overgegaan in een nummer waarvan ik de naam niet ken. Kit schreeuwt de lyrics bijna en toch klinkt het geweldig.

You need the braver

Crusader

The prince who came to save her

The honest

To promise

He'll treat you like a goddess

Hugo staat stokstijf naast me en ook ik vergeet wat ik kwam doen. Pas als ze het refrein inzet en ‘*Hey, hey, how will I know he's the one?*’ blijft herhalen, kom ik bij mijn positieven. Dan valt me ook op dat mijn fornuis is bedolven onder een lading pannen en het aanrecht eruitziet alsof de toko beneden voor een week aan boodschappen heeft gebracht. Alles staat vol groenten, rijst en potjes die ik niet thuis kan brengen. Van een vriendje ontbreekt echter elk spoor.

‘Kit!’ brul ik.

Verschrikt schieten haar ogen open. Haar mond klapt dicht. Ze knippert. Nog een keer. Reikt dan naar haar iPhone, die onder een pak gebakken bananen ligt en zet de muziek uit. ‘BB, wat doe jij nou hier?’

Sinds *Shadow and Bone* een hit is op Netflix noemt Kit me BB. Volgens haar lijkt ik met mijn donkere lokken, diepbruine ogen en mijn standaard driedagenbaard bijzonder veel op Ben Barnes, die de rol van generaal Kirigan vertolkt. ‘Jullie hebben zelfs dezelfde voornaam,’ had ze gegild. Ik vind het te veel credits, ook al is het egostrelend.

Kit – voluit Kitty, maar zo noemt alleen de assistent van onze

directeur haar – heeft meer weg van Eloise Bridgerton, uit de Bridgerton-serie. Iets waar ik haar graag mee plaag. Ze is net zo eigenzinnig en zit net zo graag met haar neus in de boeken – zolang die maar iets met geschiedenis te maken hebben. Dit is alleen niet het moment om een gevatte opmerking te maken. Aan Kits stem ontbreekt alle vrolijkheid die er anders in zit en het valt me op dat haar mascara wel erg rijkelijk onder haar ogen zit in plaats van erboven. In tegenstelling tot Tess is ze niet een meisje voor lang haar of losse knotten, maar de donkere plukjes die haar gezicht normaal gesproken zo lief omringen zitten nu alle kanten op. Ze lijkt meer op een ontploft elfje dan op een jonge vrouw uit een gedistingeerde familie in het Regency-tijdperk.

‘Lang verhaal,’ zeg ik met een zucht. Ik laat mijn rugzak op de vloer ploffen.

‘En jij?’

‘Ook een lang verhaal.’ Ze vertrekt haar mond. ‘Of nee, eigenlijk heel kort. Ik was te vroeg voor mijn afspraakje met Wout en toen zag ik hem nog net afscheid nemen van zijn’ – ze zwijgt even – ‘ja, wat zal het geweest zijn? Zijn vriendinnetje misschien? Of zijn vorige date?’ Kit haalt haar schouders op. ‘In elk geval kwam er veel tong bij kijken en ben ik omgedraaid.’

‘Dat meen je niet.’

‘Toch wel,’ zegt ze en ze pakt een pollepel en begint ermee in een van de pannen te roeren. ‘Dus toen dacht ik: ik ga koken. Lekker zen. Muziekje erbij...’

‘Beetje luid.’ Hugo kucht om zijn opmerking te verdoezelen, maar Kit en ik horen hem allebei.

‘Hey,’ zegt Kit. ‘Wij kennen elkaar nog niet.’

‘Dit is Hugo, mijn buurman. Hij –’

‘Ik componeer trailermuziek,’ valt Hugo me in de rede. ‘Tenminste, totdat je mijn aandacht trok.’ Terwijl hij het zegt, beseft hij kennelijk wat hij zegt, want alle kleur verlaat zijn gezicht. Zijn

omgangsvormen hebben veel weg van die uit het begin van de negentiende eeuw.

Kit bijt op haar lip. Tegelijk kijkt ze alsof hij heeft verteld dat hij een alien is. ‘Wát doe je?’

Hugo herpakt zich snel. ‘Ik schrijf de muziek voor de trailers van films. Vooral klassiek, maar soms ook jazzy of met een beetje blues. Ken je *Light and dark and everything in between?*’

Kit knikt heftig, waaruit ik opmaak dat het een cultfilm moet zijn. Geschiedenis is haar passie, filmhuisfilms kijken haar grootste hobby.

‘Heb jij die muziek geschreven?’

Hugo knikt. Alle kleur is terug en hij glimlacht tevreden nu hij ontdekt hoe onder de indruk Kit is.

‘Niet normaal,’ gilt ze. ‘Die film staat zo hoog op mijn verlanglijst.’ Ze draait zich naar mij. ‘Dit had je me weleens mogen vertellen! Over vertellen gesproken... Jij en Tess? Wat is er gebeurd?’

Ik pak de pollepel uit haar hand en breng hem naar mijn mond. ‘Zoals ik al zei, dat is een lang verhaal en jij hebt geloof ik genoeg eten voor drie.’ Ik wend me tot Hugo. ‘Heb je zin om aan te schuiven, buurman? Nu je toch zo ruw bent gestoord?’ Ik neem een hap van de okergeel gekleurde saus.

‘Nee!’ roept Kit. ‘Ik was nog niet...’

Mijn gehoest overstemt haar. Ze reikt me een glas water aan dat ik in één teug naar binnen klok. ‘Klaar, dus,’ zegt ze met een klein stemmetje.

‘Misschien moet er wat zout bij,’ oppert Hugo.

‘Misschien kun je helpen,’ zegt Kit.

Ik laat mijn blik langs al het eten op het aanrecht gaan. De saus, of wat het dan ook is, is serieus niet te eten. Er moet zeker geen extra zout bij. Sterker nog, ik zou niet weten hoe je wat er in de steelpan zit, zou moeten redden. Iets diep vanbinnen komt in opstand. Ik kan Hugo en Kit hier niet loslaten.

Sinds die avond bij Riviera, aan de Rio dei Carmini, heb ik alleen niet meer in de keuken gestaan voor meer dan een gebakken ei. Ik hou nog steeds van goed eten, maar de zin om het klaar te maken ben ik die avond kwijtgeraakt. Samen met het verlangen naar avontuur op welke manier dan ook.

Mijn gedachten gaan terug naar de waanzinnige kunstwerkjes die we destijds kregen voorgeschoteld, mijn smaakpapillen gaan aan en van heel ver weg voel ik de behoefte terugkeren om alle ingrediënten die voor mijn neus staan om te toveren in een maaltijd die elk zintuig raakt. Er is geen houden aan. Dat Tess haar Italiaanse ex gaat opzoeken heeft veel meer wakker gemaakt dan me lief is. 'Als jullie me een uurtje alleen laten, kan ik hier denk ik wel iets van maken,' hoor ik mezelf zeggen, het kippenvet op mijn armen negerend.

'Dan haal ik die film van boven,' zegt Hugo onmiddellijk.

Kit slaakt een gillette. 'Dat kan helemaal niet!'

'Uncut versie,' hoor ik Hugo zeggen. 'Hoe denk je anders dat ik die muziek kan schrijven?' Een minuut later slaat mijn deur achter hem dicht en hoor ik hem de trap op denderen.

'Mijn bovenbuurman is een beetje bijzonder,' zeg ik tegen Kit.

'Dat kun je wel zeggen,' antwoordt ze. Haar stem heeft zijn normale klank terug en het is helder dat we er allebei iets anders mee bedoelen. Ze stapt neuriënd uit de keuken.

Drie uur later klikt Kit met een voldane blik de televisie uit. Hugo en ik zijn op de bank gaan zitten en zij precies in het midden ervoor. Ze trekt de oranjekleurige plaid om haar schouders. Hij blijft haken bij een van de bandjes van haar top en Hugo strekt zijn hand uit om haar te helpen. Ik zie zijn vingers trillen, terwijl hij zijn best doet om heel strak naar het zwarte beeldscherm te blijven staren. 'Ik mag Wout wel dankbaar zijn,' zegt ze met een grote glimlach. 'Anders had ik deze primeur niet gehad en had ik vast ook niet zo geweldig gegeten. Zijn er nog meer dingen die ik niet weet, BB? Je

kunt echt geweldig koken, waarom hebben we in hemelsnaam altijd afhaaleten als ik bij je langskom?’

Nu gaat Hugo’s blik wel naar haar. ‘Ben en ik geven aan dezelfde klassen les,’ voegt ze toe. ‘Omdat we het zo goed met elkaar kunnen vinden, proberen we zeker één keer in de week Engels met geschiedenis te mixen. Uitdagender voor de leerlingen. Leuk voor ons.’

Hugo’s schouders zakken. ‘Geschiedenis is naar mijn mening een van de belangrijkste onderwerpen om je mee bezig te houden. Daarin liggen immers de ervaringen die je vormen,’ zegt hij.

‘Precies. Kit straalt. ‘Jij snapt ’m. En de manier waarop je op ervaringen reageert, bepaalt dan weer hoe je leven eruitziet. Zoals de wijze Marcus Aurelius al zei: “Als je in de stress schiet van iets wat je overkomt, dan heb je meestal geen last van wat er precies gebeurt, maar van hoe je daarop reageert.” Als je je daar bewust van bent, besef je ook dat je de kracht hebt om je reactie te veranderen. Dat scheelt een hoop.’

Kit leunt een beetje meer tegen mijn been en draait haar hoofd naar me toe. ‘Dus, Ben, ik mis nog een stukje geschiedenis vandaag.’

‘Dat is mijn teken om mijn eigen appartement weer eens op te zoeken.’ Hugo schuift naar voren en staat op. ‘Dank voor deze verrassende avond, buurman.’ Hij steekt zijn hand naar me uit, maar bedenkt zich en trekt hem weer terug. ‘Kit.’

Even verwacht ik dat hij een buiging gaat maken, zoals de gewoonte was in de tijd van Jane Austen. Dat doet hij toch niet. Met een paar achterwaartse passen bereikt hij mijn voordeur en verdwijnt. Nog geen twee minuten later speelt er een variatie op het nummer dat Kit zong door het plafond.

‘Dat klinkt echt lekker,’ zegt ze.

‘Ik mis alleen jouw geweldige stem erbij. Waarom heb je in hemelsnaam nog nooit eerder gezongen?’ Ik probeer Kits intonatie van net te imiteren en geef haar een duwtje tegen haar schouder. ‘Is er nog meer wat ik niet weet, lieve collega?’

Ze grijnst. 'Zo veel.'

Samen wachten we tot het pianogeluid stopt, dan draait Kit zich naar me toe en boort haar blauwe ogen in me. 'Nu geen smoesjes meer, generaal. Wat is er met jou en je prachtige vriendin aan de hand?'

Als het leven je een onbekende kant op duwt, hoe vind je dan de weg terug naar degene om wie je geeft?

Tess woont samen met haar dochtertje Puck boven haar boekwinkel aan een Amsterdamse gracht en heeft het gezellig met haar vriend Ben. De vader van Puck is al voor de geboorte vertrokken en dat vindt ze wel best. Net als ze zich afvraagt of haar leven niet te comfortabel is, staat haar Italiaanse ex na jaren zomaar voor de deur. Hij wil zijn dochter tijdens de bruiloft van zijn zus graag aan de familie voorstellen. Tess kan niet weigeren en Ben ontdekt pas waarom als ze al zonder hem met Puck naar Florence is vertrokken.

Met hulp van zijn beste vriendin en zijn excentrieke bovenbuurman zet Ben de achtervolging in. Die brengt hem echter niet naar Florence, maar naar Venetië, de enige plek op aarde die hij voor altijd wilde vermijden. Wanneer hij oog in oog komt te staan met degene die daar verantwoordelijk voor is, lijkt Tess verder weg dan ooit...

RIAN SEVENHUIJSEN is schrijver en redacteur en woont met haar gezin in Noorwegen. Ze schrijft hartverwarmende feelgoodboeken vol reislust en liefde, zoals de *Onderweg*-serie en de *Rebelle*-serie. Ook geeft ze als narratief coach masterclasses over verhalen vertellen.

ISBN 978 90 2055 468 7 NUR 340

9 789020 554687 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K